

New York Times bestseller

„ELBŰVÖLŐ”

– Luanne Rice

„MÁGIKUS”

– Susan Elizabeth Phillips

SARAH ADDISON ALLEN

A csodálatos
Waverley-kert

finep
selection

SARAH ADDISON ALLEN

*A*csodálatos
*W*averley-kert

SARAH ADDISON ALLEN

*A csodálatos
Waverley-kert*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Sarah Addison Allen
A mű eredeti címe: Garden Spells

Fordította: Szakál Gertrúd

Copyright © 2007 by Sarah Addison Allen

ISBN 978 963 245 296 8
ISSN 2061-9332

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Anyámnak sok szeretettel

Köszönetnyilvánítás

KÖSZÖNET ILLETI APÁMAT ezekért a makacs írói génekért és a nagyapjáról szóló történetekért, melyek életre hívták Lestert. Örök hála a csodálatos, bűbájos Andrea Cirillónak és Kelly Harmsnak. Hálásan köszönöm Shauna Summersnek, Nita Taublibnek, Carolyn Maysnek és Peggy Gordijnnak. Szeretettel gondolok az ütődött Duetterekre és Daphne Atkesonra, amiért arra buzdított, hogy előbb írjam le mindezt, azután finomítsak rajta. Köszönet Michelle Pittmannek (kétszeres!) és Heidi Hensley-nek, akik diadémot érdemelnek türelmes barátságukért. Külön hála a névadó Miss Snarknak. És meghajolok Dawn Hughes, a rendkívüli fodrász előtt, amiért bevezetett a szépségszalonok rejtelseibe.

Első rész

*Ótólagos
bölcesség*

1. fejezet

Kívétel nélkül minden éjszaka, amikor a Föld úgy takarta el a Holdat, hogy abból csak egy mosolygós száj látszott, a gyermekkoráról álmodott Claire. Mindig megpróbált ébren maradni azokon az éjjeleken, amikor a csillagok vibrálva pislogtak, a hold pedig pengevékony szájával kihívóan mosolygott le a világra, akár a cigarettát és limonádét árusító csinos nők a szüreti mulatságok plakátjain. Ezeken a nyári éjjeleken Claire az apró szolárlámpák fényénél kertészkedett, az éjjel virágzó növényeket – a hajnalkát, az angyaltrombitát, az éjjeli jázmin és a díszdohányt – gyomlálgatta és rendezgette. Ezek nem tartoztak ugyan az ehető virágokból álló Waverley-örökséghez, de álmatlan éjszakáira gondolva Claire elültette őket, hogy legyen mivel foglalatосkodnia, amikor izgatottan járkel a kertben, miközben a reményvesztettség szinte már perzselte hálórúhája szegélyét, ujjbegyei nyomán pedig apró lángocskák gyúltak.

Mindig ugyanarról álmodott. Végtelenbe kígyózó sztrádákról. Arról, hogy az autóban alszik, míg anyja a bárokban és az út menti lokálokban férfakkal találkozik.

Hogy őrködik, miközben anyja sampont, dezodort és rúzszt, és néha neki egy-egy darab cukorkát lop Midwest¹ valamelyik vegyesboltjából. Azután – mielőtt még felébredt volna – minden alkalommal megjelent előtte a húga, Sydney, dicsfénnel övezve. Lorelei a karjában tartotta Sydney-t, és meg sem állt vele a Waverley-k bascomi otthonáig, és Claire csak azért volt képes lépést tartani vele, mert szorosan belekapaszkodott anyja lábába, és a világért sem engedte volna el.

Azon a reggelen, amikor Claire a hátsó udvarban ébredt, a megbánás ízét érezte a szájában. Összehúzta a szemöldökét, és kiköpött. Sajnálta, hogy gyermekkorában olyan rosszul bánt a húgával. De Claire életének a Sydney születését megelőző hat éve állandó félelemben telt. Hogy elfogják, hogy megsérül, hogy nem lesz elegendő élelmük vagy tüzelőjük, vagy meleg ruhájuk télire. Az anyja végül mindig képes volt legyőzni a nehézségeket, de csak az utolsó pillanatokban. Végül soha nem kapták el őket, Claire soha nem sérült meg, és amikor először beköszöntött a hideg, és elszíneződtek a levelek, az anyja kék alapon fehér hópihemintás kesztyűt varázsolt elő, és rózsaszín termo fehéreneműt, és egy sapkát, melyen kókadtan csüngött a bojt. Claire hozzászokott ehhez a rohanó életmódhoz, de Lorelei nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy Sydney jobbat érdemel. Sydney megérdemli, hogy gyökereket eressen. És a Claire-ben lakozó ijedt kisgyermek nem volt képes ezt megbocsátani neki.

Felkapta a földön heverő metszőollót és a lapátot, felegyenesedett, és a hajnali ködben elindult a pajta felé, majd hirtelen megállt. Megfordult és körülnézett. A kert csendes volt és párás. A tulsó végében álló szeszélyes almafa – mintha csak álmában –

¹ The Midwest – az Amerikai Egyesült Államok középső részének északi államait magában foglaló régió.

finoman megrázkódott. Waverley-k generációi gondozták ezt a kertet. A történelmük beleivódott a földbe, mint ahogy a jövőjük is. Valami történni fog. Valami, aminek közlésére a kert még nem készült fel. Claire-nek résen kellett lennie.

A pajtához ment, óvatosan letörölgette a harmatot a szerszámokról, és visszaakasztotta őket a helyükre. Becsukta, majd bezárta a nehéz nagykaput, azután átszelte a kocsibejárót a nagymamájától örökölt feltűnő ház mögött, mely stílusában az Anna királynő korabeli otthonokat idézte.

Claire a hátsó bejáraton át lépett be a házba, és megállt a télikertben, melyet a gyógynövények és virágok szárítására és tisztítására használt. Erős levendula- és borsmentaillat töltötte be a helyiséget, mintha egy ismeretlen karácsonyi emlék kelt volna életre. Levette piszkos, fehér hálóingét, összegyűrte, és meztelenül sétált be a lakásba. Nehéz nap várt rá. Aznap este egy összejövetelre kellett vacsorát készítenie, ráadásul május utolsó keddje lévén ki kellett hordania a hó végi orgona-, menta-, rózsaszirmozsem, sarkantyúvirág, és metélőhagymavirág-ecet szállítmányt a gazdaboltba és a sarki fűszereshez, ahová a közeli Orion Főiskola diákjai mindig betérnek tanítás után.

Claire épp a haját fogta hátra, amikor valaki kopogtatott az ajtón. Fehér nyári ruhájában, még mindig mezítláb, lesietett a lépcsőn. Kinyitotta az ajtót, és rámosolygott az idős hölgyre, aki csípőre tett kézzel állt a verandán.

Evanelle Franklin hetvenkilenc éves volt, százhusznak nézett ki, de még mindig képes volt hetente ötször egy teljes mérföldet gyalogolni az Orion környéki utcákban. Evanelle távoli rokon volt, másod- vagy harmad- vagy talán tizennegyedfokú unokatestvér, Claire-en kívül az egyedüli Waverley, aki még

Bascomban lakott. Claire nagyon ragaszkodott hozzá. Szüksége volt rá, hogy valakihez tartozzon, miután Sydney tizennyolc éves korában elköltözött, nagymamájuk pedig még ugyanabban az évben meghalt.

Amikor Claire még kislány volt, Evanelle gyakran ellátogatott hozzájuk. Elsősegély-tanfolyamot tartott Claire-nek, mielőtt az lehorzsolta a térdét, negyeddollárosokat adott neki és Sydney-nek jóval azelőtt, hogy a jégkrémes kocsi megérkezett volna. Két teljes héttel azelőtt, hogy villám csapott egy fába az utcán és az egész környéken elment az áram, Evanelle egy zseblámpát nyújtott át Claire-nek, hogy tegye a párnája alá. Ha Evanelle adott valakinek valamit, az illető biztos lehetett benne, hogy az ajándék előbb-utóbb hasznára lesz, bár a macskaágy, melyet öt évvel korábban adott Claire-nek, azóta is üresen hevert valamelyik sarokban. A városbéliek többsége kedves volt Evanelle-hez, szórakoztatónak találták a társaságát, és maga Evanelle sem vette önmagát igazán komolyan. De Claire tudta, hogy Evanelle furcsa ajándékai mögött mindig rejtőzik valami.

– Lám, lám! Milyen olaszosan festesz a fekete hajaddal ebben a Sophia Loren ruhában! Jól mutatnál egy olívaolajos palackon – mondta Evanelle. Zöld színű, velúr szabadidőruhát viselt, vállán óriási bevásárlószatyor lógott, tele negyeddollárosokkal, bélyegekkel, tojásfőző órákkal és szappannal, vagyis mindennel, amiről esetleg úgy érezheti, hogy valami okból oda kell adnia valakinek.

– Épp kávét készültem főzni – mondta Claire, és hátrébb lépett. – Gyere be!

– Ha nem bánod.

Evanelle belépett, és követte Claire-t a konyhába. Ott leült a konyhaasztalhoz, amíg Claire elkészítette a kávéját. – Tudod, mit utálok a legjobban?

Claire hátranézett Evanelle felé, miközben kávéillat töltötte be a konyhát. – Mit utálsz?

– Utálok a nyarat.

Claire felnevetett. Szerette, ha Evanelle látogatóba jött. Évekig próbálta meggyőzni az idős hölgyet, hogy költözzön be a Waverley-házba, hogy gondoskodhasson róla. Akkor nem érezné úgy, hogy a ház falai utat engednek neki, miközben végigsétál a helyiségeken, s közben a folyosók megnyúlnak, a szobák pedig kitágulnak. – De hát miért nem szereted a nyarat? Hiszen a nyár csodálatos! Friss a levegő, az ablakok tárva-nyitva, a leszedett paradicsomot a székbe véve még érzed benne a nap melegét.

– Azért utálok a nyarat, mert a főiskolások hazamennek, így nem futnak annyian a parkban, és nem gyönyörködhetek a fiatal férfiak formás fenekében, miközben elsétálok hozzád.

– Szemérmetlen egy nőszemély vagy, Evanelle!

– Csak elmondtam, amit gondolok.

– Parancsolj! – mondta Claire, és egy kávéscsészét helyezett az asztalra Evanelle elé.

Evanelle belenézett a csészébe. – Nem tettél bele semmit, ugye?

– Hiszen tudod, hogy nem.

– Csak azért, mert a Waverley-knek az az ága, ahonnan te is származol, mindig mindenbe tenni akar valamit. Babérlevelet a kenyérbe, fahéjat a kávéba. Én tisztán és egyszerűen szeretem a dolgokat. Erről jut eszembe – hoztam neked valamit! – Evanelle beletűrt a bevásárlótáskájába, és elővett egy sárga öngyújtót.

– Köszönöm, Evanelle – mondta Claire, azzal elvette az öngyújtót, és a zsebébe csúsztatta. – Biztos vagyok benne, hogy jól fog jönni.

– Vagy az is lehet, hogy nem. Csak azt tudom, hogy oda kellett adnom neked. – Evanelle, aki huszonnyolc rossz foga ellenére még mindig édesszájú volt, felemelte a kávéscsészéjét, és szemügyre vette a rozsdamentes acél pulton álló lefedett süteményes tálcát. – Mit sütöttél?

– Habos tortát. Ibolyaszirmokat kevertem a tésztájába. És kandírozott ibolyát tettem a tetejére. Egy partira viszem ma este. – Claire a kezébe vette a torta mellett lévő műanyag dobozt. – Ezt a habos tortát pedig neked készítettem. Semmi furcsaság nincs benne, esküszöm. – Azzal letette a dobozt az asztalra, Evanelle közelébe.

– Te vagy a legtündéribb lány a világon. Mikor méysz már férjhez? Ki fog vigyázni rád, ha én már nem leszek itt?

– Itt leszel. Ez a ház pedig tökéletesen megfelel egy magamfajta vénlánynak. Itt fogok megöregedni, és a szomszéd gyerekek azzal bosszantanak majd, hogy megpróbálnak a hátsó udvarban álló almafa közelébe férkőzni, én pedig a seprűmmel fogom elkergetni őket. És rengeteg macskám lesz. Valószínűleg ezért kaptam tőled a macskaágyat.

Evanelle megrázta a fejét. – A te problémád a rutin. Túlzottan ragaszkodsz a napi rutinodhoz. A nagyanyádtól örökölted. Túlságosan is vonzódsz ehhez a helyhez, akárcsak ő.

Claire elmosolyodott, mert szerette, ha a nagymamájához hasonlítják. Fogalma sem volt róla, mekkora biztonságot adhat egy név, egészen addig, míg az anyja ide nem hozta őt, ebbe a házba, ahol a nagymamája lakott. Talán három hete éltek

Bascomban, Sydney épp csak megszületett, és Claire odakint üldögélt a tulipánfa alatt az előkertben, miközben sorra érkeztek a látogatók, hogy megnézzék Loreleit és az ő kisbabáját. Claire nem volt már kisbaba, tehát úgy gondolta, őrá nyilván senki nem kíváncsi. Egy házaspár jött ki a házból, és elnézték Claire-t, amint apró fakunyhókat épít gallyakból. – Igazi Waverley, igen, igen – mondta az asszony –, a saját kis világában él.

Claire nem nézett fel, nem szólt semmit, de megmarkolt egy fűcsomót, nehogy a teste büszkeségében felemelkedjen a levegőbe, és lebegni kezdjen. *Ő egy igazi Waverley!* Nem árulta el senkinek, egy léleknek sem, mert attól félt, hogy valaki megfosztja boldogságától. De attól a naptól fogva minden áldott reggel követte nagymamáját a kertbe, figyelte, utánozta, rá akart hasonlítani, meg akart tanulni tőle mindent, amit egy igazi Waverley tesz, hogy bebizonyítsa, bár ő nem itt született, *ő is méltó a Waverley névhez.*

– Össze kell csomagolnom néhány doboznyi dzsemet és ecetet – szólt oda Evanelle-nek. – Ha vársz egy percet, hazaviszlek.

– Fredhez viszed? – kérdezte Evanelle.

– Igen.

– Akkor veled tartok. Coca-Colára van szükségem. És Goo Goo Clusterre². Lehet, hogy magamhoz veszek néhány szem paradicsomot is. Miattad kívántam meg a paradicsomot.

Miközben Evanelle a sárga paradicsom előnyeit vitatta a pirossal szemben, Claire négy kartondobozt hozott ki az éléskamrából, és telepakolta őket dzsemmel és ecettel. Amikor elkészült, kimentek a furgonjához, melynek oldalán a „*Waverley's Catering*” felirat ékeskedett.

² Goo Goo Cluster – korong alakú amerikai édesség, mely pillecukrot, karamellt és pirított mogyorót tartalmaz, tejsocoládéval leöntve.

Evanelle beült az anyósülésre, Claire pedig berakta a dobozokat a csomagtérbe, majd odaadta Evanelle-nek az egyszerű habos tortát tartalmazó dobozt és egy barna papírzacskót.

– Ez meg mi? – kérdezte Evanelle a zacskóra meredve, miközben Claire beült a volán mögé.

– Egy különleges megrendelés.

– Frednek lesz – jelentette ki Evanelle, mint aki előtt nem létezik titok.

– Azt hiszed, valaha rendel még tőlem bármit is, ha elárulom neked?

– Frednek lesz.

– Nem én mondtam.

– Frednek lesz.

– Nem hallottam. Kinek is lesz?

Evanelle körülszimatolt. – Na jó, ezúttal legyél te a kis Mindentudó.

Claire felnevetett, és beindította az autót.

Az üzlet jól ment, mert minden helybéli tudta, hogy a Waverley-kertben, az almafa körül növe virágokból készült ételek csodás hatást tesznek arra, aki megeszi őket. Az orgonadzsemes kétszersült, a levendulás teasütemény és a sarkantyúvirágos majonézzel készült sütemény, amit a Nőegylet tagjai rendeltek Claire-től havonta egyszer az üléseikre, a titoktartás különleges képességét kölcsönözte nekik. A sült pitypangbimbó körömvirág-szirommal ízesített rizságyon, a töltött tökvirágok és a csipkebogyóleves hatására a vendégek a háznak csak a szépségeit vették észre, a hibáit nem. A kétszersültre kent, ánizs izsóppal kikevert mézes vaj, az angyalgyökérből készült cukorka és a kandírozott árvácskás

muffin szófogadóvá tette a gyerekeket. A július negyedikén³ felszolgált loncbortól az emberek láttak a sötétben. A jácinthagymából készült mártás dióra emlékeztető ízétől pedig mélabússá és nosztalgikussá vált az, aki megette. A cikóriával és mentával készült salátákat elfogyasztva az ember szakadatlanul arra gondolt, hogy hamarosan valami remek dolog fog történni, akár valóban így lett, akár nem.

Az aznapi vacsora házigazdája Anna Chapel volt, az Orion Főiskola művészettudományi karának igazgatója, aki minden tavaszi szemeszter végén megvendégelte hallgatóit. Már öt éve minden alkalommal Claire-t kérték fel, hogy gondoskodjon az étkeztetésről. Jó alkalom volt rá, hogy az egyetemi társaság is megismerje a nevét, mert ők nem vártak tőle mást, mint jó ételt egy árnyalatnyi eredetiséggel fűszerezve. A helybéliek azonban, akik egész életüket a városban töltötték, különleges eseményekre kértek tőle ételt – ha például ki akarták mondani, ami a szívüket nyomja, de biztosra akarták venni, hogy a másik soha nem hozza fel többé a témát; ha azt akarták, hogy előléptessék őket; vagy ha helyre akartak hozni egy elromlott barátságot.

Claire először elvitte a dzsemet és az ecetet az országút mentén álló gazdaboltba, ahol külön polcot bérelt saját termékei számára. Azután bement a belvárosba, és leparkolt Fred Ínyenc Fűszerüzlete előtt, melyet azelőtt két generáción keresztül egyszerűen Fred Boltjának hívtak, mielőtt felkapták volna a flancos főiskolások meg a turisták.

³ Július negyedik: a függetlenség napja az Amerikai Egyesült Államokban – nemzeti ünnep. Az amerikaiak ezen a napon ünneplik a függetlenségi nyilatkozat 1776-os deklarációját, melyben országuk kinyilvánította függetlenségét Nagy-Britanniától.

Besétáltak a boltba, a keményfa padló recsegett a lábuk alatt. Evanelle a paradicsomok felé vette az irányt, Claire pedig hátrament Fred irodájába.

Röviden kopogtatott, azután benyitott. – Szia, Fred!

Fred az édesapja régi íróasztalánál ült, előtte számlák hevertek, de abból ítélve, ahogy az ajtónyitásra felugrott, valami más son járhatott az esze. Azonnal felállt. – Claire! Örülök, hogy látlak!

– Elhoztam a két doboz árut, amit rendeltél.

– Jól van, jól van. – Fred megragadta a szék háttámlájára akasztott fehér sportkabátot, és felvette fekete, rövid ujjú ingére. Kikísérte Claire-t a mikrobushoz, és segített behordani a dobozokat. – Elhoztad... öhm... elhoztad azt a másik dolgot is, amiről beszéltünk? – kérdezte a raktárba menet.

Claire finoman elmosolyodott, és ismét kiment a kocsihoz. Egy perccel később visszatért, és átadta Frednek a papírzacskót, benne egy üveg rózsailatú muskátliból készült borral.

Fred zavartan átvette a bort, majd egy csekket tartalmazó borítékot nyújtott át Claire-nek. Teljesen ártalmatlan momentum volt, hiszen Fred mindig csekkel fizetett, valahányszor Claire dzsemet és ecetet vitt neki. Csak ez a csekk tízszer nagyobb összegről szólt, mint általában. És ez a boríték élénkebb színű volt: mintha szentjánosbogarak világítottak volna benne, Fred reménységét sugározva.

– Köszönöm, Fred. Egy hónap múlva találkozunk.

– Rendben. Szia, Claire.

d

Fred Walker Claire-t nézte, aki az ajtóban várta, hogy Evanelle végezzen a kasszánál. Claire csinos nő volt, haja és szeme sötét színű, arcára olajbarna. Fred még az iskolából ismerte Claire anyját, de sem Claire, sem Sydney nem hasonlított rá. Nyilván az apjukra ütöttek, bárki is volt az. Az emberek udvariasan bántak Claire-rel, de zárkózottnak tartották, és soha nem állították meg az utcán, hogy az időjárásról vagy az új bekötőútról beszélgesse vele, vagy arról, milyen édes az idei epertermés. Ő egy Waverley volt, és a Waverley családot furcsa társaságnak tartották, melynek minden tagja a maga kis világában élt. Claire anyja bajkeverőnek számított, aki a nagynyjokra bízta a gyerekeit, hogy az nevelje fel őket, majd néhány évvel később meghalt autóbalesetben, Chattanooga-ban. A nagymama egész életében alig hagyta el a házat, Claire távoli rokona, Evanelle pedig folyton fura ajándékokat adogatott az embereknek. De a Waverley-k már csak ilyenek voltak. Mint ahogy a Runionok állandóan csacsogtak, a Plemmonokban nem lehetett megbízni, és a Hopkins család férfitagjai mindig idősebb nőket vettek feleségül. De Claire szépen gondozta a Waverley-házat, amely az egyik legöregebb épület volt a környéken. A turisták szívesen megnézték, és az idegenforgalom jót tett a városnak. És ami a legfontosabb: Claire mindig ott volt, ha valakinek meg kellett oldani a problémáját. Ezeket a gondokat kizárólag a Waverley-kert végében álló almafa körül nyíló virágok tudták orvosolni. Három generáció óta Claire volt az első a családban, aki nyíltan megosztotta másokkal ezt az adományt. Ezért ő volt az első Waverley, akit elfogadott a város.

Evanelle odasétált Claire-hez, és együtt távoztak.

Fred megragadta a szatyrot, benne a borospalackkal, és visszavonult az irodájába.

Odabent levette a zakóját, és visszaült az íróasztalához. Ismét az apró, bekeretezett fényképre bámult, amely egy csinos férfit ábrázolt szmokingban. A fotó Fred ötvenedik születésnapján készült néhány évvel ezelőtt.

Fred és partnere, James, több mint harminc évig voltak együtt, és ha az emberek ismerték is kapcsolatuk valódi természetét, már olyan régóta tartott ez a viszony, hogy senkit nem zavart. Nemrégiben azonban különváltak útjaik, és az aggodalom magvai lassan kezdtek gyökeret eresztetni. Az elmúlt néhány hónapban James egyre gyakrabban töltötte éjszakáit is Hickoryban, ahol dolgozott. Azt mondta, annyit kell túlóráznia, hogy nem éri meg éjszakára hazautaznia Bascomba. Így Fred túl gyakran maradt otthon egyedül, és nem tudta, mit kezdjen magával. Mindig James volt az, aki megmondta, hogy „Fred, te olyan jól csinálod a tortellinit, legyen az ma este vacsorára!”. Vagy: „Van egy jó film ma este a tévében, megnézzük?”. Jamesnek mindig igaza volt, és Fred minden apróságot megkérdőjelezett, amikor James nem volt odahaza. Vajon mit vacsorázzon? Még este kikészítse a holmit, amit a tisztítóba akar vinni, vagy majd csak holnap reggel?

Fred már sokat hallott a Waverley-k rózsailatú muskátli-boráról. Hatására fogyasztója ismét boldog volt, csak a szépre emlékezett, és Fred vissza akarta kapni mindazt a szépet és jót, ami a Jamesszel töltött években érte. Claire minden évben csak egyetlen üveg ilyen bort készített, és borzasztóan drágán adta, de biztosan hatott, mivel a Waverley-k – annak ellenére, hogy a saját életvitelük tekintetében vakok voltak – különösen jól értettek hozzá, hogy másokat ráébresszenek a valóságra.

Fred a telefonért nyúlt, és feltárcsázta James munkahelyi számát. Meg kellett kérdeznie, mit készítsen vacsorára.

És hogy milyen húst kell felszolgálni a mágikus hatású borhoz.

Claire késő délután érkezett meg Anna Chapel házához. Anna egy zsákutcában lakott az Orion Főiskola közelében, és a házat csak a főiskola területén keresztül lehetett megközelíteni. A környéken szinte kizárólag tanárok laktak, a lakóépületek ugyanakkor épültek, mint a főiskola más épületei – száz évvel ezelőtt. A cél az volt, hogy minél jobban elszigeteljék az akadémikusok közösségét a várostól. Bölcs lépés volt a maga idejében, ha meggondoljuk, mennyire ellenezték akkoriban a nők felvételét a főiskolákra. A rektor még ma is ott lakik a régi szolgálati lakások egyikében, mint ahogy néhány professzor is, köztük Anna. De a legtöbb házba mostanra fiatal családok költöztek be, akiknek semmiféle kapcsolatuk nincs a főiskolával. Egyszerűen csak megtetszett nekik a csendes, biztonságos környék.

– Claire, kerülj beljebb! – mondta Anna, amikor ajtót nyitott a verandán álló Claire-nek, aki egy teli hűtőtáskát tartott a kezében. Anna utat engedett neki. – Ismered a járást. Segítek?

– Nem, köszönöm. Elboldogulok – felelte Claire, bár a tavasz vége és a nyár mindig sok munkát adott neki, és ilyenkor nem sok segítsége akadt. A tanév alatt általában elsőéves szakácstanulókat kért meg egy kis zsebpénz fejében, hogy segítsenek neki. Ők legalább nem helybéliek voltak, és csak főzéssel kapcsolatos kérdéseket tettek fel Claire-nek. Claire saját kárán tanulta meg, hogy ha teheti, jobb, ha nem vesz fel bascomi segédet. A legtöbben ugyanis arra számítottak, hogy elleshetnek valami

varázslatot, vagy legalább a közelébe férközhetnek a kert végében álló almafának, amiről az a hír járta, hogy aki eszik a gyümölcséből, megtudja, mi lesz élete legemlékezetesebb eseménye.

Claire bement a konyhába, bepakolt a hűtőbe, majd kinyitotta a konyhaajtót, és behordta a maradék holmit a hátsó bejáraton keresztül. A régi farmházak stílusát idéző konyha hamarosan megtelt gőzölgő melegséggel és titokzatos illatokkal, melyek végül belengték az egész házat. Úgy fogadták Anna vendégeit, mintha azok hazaérkeznének, mintha anyjuk örömében arcul csókolná őket.

Anna mindig a saját edényeit szerette használni – nehéz cserépedényeket, melyeket ő maga készített –, így Claire először elrendezte a salátát a salátástálon, és felkészült rá, hogy feltálalja az ételt, mikor Anna szól, hogy mindenki elfoglalta a helyét.

Az aznap esti menü saláta volt, jukkaleves, sertés bélszín sarkantyúvirággal, metélőhagymával és kecskesajttal töltve, az egyes fogások között citromos-verbénás sörbet, és a desszert: ibolyás habos torta. Claire nagyon el volt foglalva: ellenőriznie kellett a tűzhelyen melegedő ételt, azután tálcákra kellett rendeznie, feltálalni, majd ügyesen és csendesen le kellett szednie a tányérokat, amikor a vendégek elfogyasztották valamelyik fogást. Ez is ugyanolyan hivatalos díszvacsora volt, mint a többi, ahol felszolgált, de ezek a művészetek professzorai voltak a házastársaikkal, előkelő és intelligens emberek, akik maguk szertették kitölteni a bort és a vizet, és nagyra becsülték a kreatív módon elkészített ételeket. Amikor egyedül kellett dolgoznia, nem az emberekre koncentrált, hanem csak arra, amit csinált. Ez pedig fájdalmasan kimerítő volt aznap este, ha figyelembe vesszük, hogy előző éjszaka a kert kemény földjén aludt.

De megvolt a pozitív oldala is. Soha nem tudott igazán jól elbeszélgetni az emberekkel.

Ettől függetlenül észrevette őt. A férfi két széknnyire ült Annától, aki az asztalfőn foglalt helyet. Mindenki más az ételt kísérte figyelemmel: ahogy az újabb fogás megjelenik a helyiségben, ahogy leteszik eléjük az asztalra. De ő Claire-t nézte. Sötét haja szinte a válláig ért, karja és ujjai hosszúak voltak, és ajkai teltebbek, mint bármelyik férfinak, akit Claire életében látott. Zavarba ejtő volt.

Amikor Claire a desszertet szolgálta fel, furcsa várakozás vett rajta erőt, ahogy közeledett a férfihoz, miközben kiosztotta a tányérokat. Claire nem igazán tudta volna megmondani, hogy a saját előérzete játszadozik vele vagy a férfié.

– Találkoztunk már? – kérdezte a férfi, amikor Claire végre odaért hozzá. Olyan kedvesen és nyíltan mosolygott, hogy Claire-nek nehezebb esett nem viszonzni.

Claire elébe tette a tányért. Rajta a sütemény tökéletesen csillogott, a rászórt kandírozott ibolyák akár a jégbe fagyott ékszerrek. A tortaszelet szinte felkiáltott: „*Nézz rám!*” De a férfi le sem vette a szemét Claire-ről. – Nem hiszem – válaszolta Claire.

– Ez itt Claire Waverley, a szakácsnő – mondta Anna. A fejébe szállt bortól egészen kipirult az arca. – Minden tanszéki összejövetelre vele hozatom az ételt. Claire, ez itt Tyler Hughes. Ettől a tanévtől ő is nálunk dolgozik.

Claire bólintott. Borzasztóan zavarba jött attól, hogy minden szem részegeződik.

– Waverley – mondta Tyler elgondolkodva. Claire éppen indulni készült, de a férfi hosszú ujjai finoman a karja köré fonódtak. – Hát persze! – szólalt meg végül nevetve. – Hiszen ön

a szomszédom! Ott lakom ön mellett. Pendland utca, nem igaz? Abban a nagy Anna korabeli házban lakik, ugye?

Claire-t annyira meglepte a férfi érintése, hogy egy tétova bólintáson kívül semmire nem volt képes.

Mintha a férfi észrevette volna Claire ijedtségét vagy a bőrén végigfutó enyhe borzongást, hirtelen elengedte a nő karját. – Nemrégiben megvásároltam azt a kék házat, közvetlenül az ön háza mellett – mondta. – Néhány hete költöztem be.

Claire egy szót sem tudott kéréselni magából.

– Nos, örülök, hogy végre találkoztunk – mondta Tyler.

Claire ismét bólintott, és elhagyta a helyiséget. Elmosogatott és elpakolta a holmiját, a saláta és a sütemény maradékát Anna hűtőjébe tette. Rosszkedvű volt és zaklatott, és nem tudta, miért. De miközben dolgozott, önkéntelenül végighúzta ujjait a karján, ahol Tyler megérintette. Mintha le akarna söpörni valamit.

Mielőtt Claire kivitte volna utolsó dobozát is a mikrobuszhoz, Anna kijött a konyhába, rajongva dicsérni kezdte az ételt, és közölte Claire-rel, hogy remek munkát végzett. Vagy túl sokat ivott, vagy túl udvarias volt ahhoz, hogy megemlítsse, milyen furcsán viselkedett Claire az egyik vendéggel.

Claire elmosolyodott, és átvette a csekket Annától. Elbúcsúzott, majd felemelte a dobozt, és kiment a hátsó ajtón. Lassan végigsétált a rövid kocsifelhajtón a mikrobuszáig. A kimerültség mélyen leülepedett a testében, akár a homok, s léptei lelassultak. Kellemes éjszaka volt. A levegő meleg volt és száraz, és Claire úgy döntött, éjszakára nyitva hagyja a hálószobája ablakát.

Amikor a járdaszegélyhez ért, különös szellőkést érzett. Megfordult, és meglátott egy alakot Anna előkertjében, a tölgyfa

alatt. Nem tudta pontosan kivenni, de a férfi körül apró, lila fénypontocskák szálldostak, mint az elektromos kisülések.

Az alak elvált a fától, és Claire szinte a bőrén érezte a tekintetét. Megfordult, és az autója felé indult.

– Várjon! – kiáltott utána Tyler.

Továbbmehetett volna, de ehelyett visszafordult a férfi felé.

– Van tüze? – kérdezte Tyler.

Claire lehunyta a szemét. Sokkal könnyebb lett volna Evanelle-t hibáztatni, ha az idős hölgy akár csak sejtette volna, mit tesz.

Lerakta hát a dobozt a földre, és benyúlt a ruhája zsebébe a sárga Bic öngyújtóért, amit Evanelle-től kapott aznap. Vajon *ez* lenne az öngyújtó küldetése?

Úgy érezte, mintha vízsugár zúdulna a hátára, miközben elindult a férfi felé, hogy odanyújtsa neki a gyújtót. Néhány lépésnyire megállt, a lehető legnagyobb távolságot tartva, cipője sarkát a földbe fúrva, miközben valamely ismeretlen erő mégis egyre közelebb taszította ehhez az emberhez.

Tyler mosolygott. Hangja könnyeden és érdeklődően zengett. Meggyújtatlan cigaretta lógott ki a szájából. Most kivette. – Dohányzik?

– Nem. – Claire még mindig kinyújtott kezében tartotta a gyújtót. A férfi nem vette el.

– Nekem sem kellene. Tudom. Már csak két szálát szívok naponta. Újabban nem igazán divatos szokás. – Claire nem válaszolt, Tyler pedig egyik lábáról a másikra állt. – Láttam már magát korábban. Gyönyörű a kertje. Én néhány napja vágtam le először a fűvet. Maga nem valami beszédes, ugye? Vagy netán máris megsértettem valamivel a szomszédomat? Esetleg kimentem a kertembe alsóneműben?

Claire összerezzen. Olyan biztonságban érezte magát az otthonában, hogy időről időre megfeledkezett róla, hogy szomszédai is vannak. Szomszédai, akik a házuk emeletéről beláthatnak a télikertbe, ahol aznap reggel levette a hálóingét.

– Csodálatos vacsora volt – próbálkozott tovább Tyler.

– Köszönöm.

– Talán hamarosan újra látom?

Claire szíve majd kiugrott a helyéből. Nem volt szüksége többre annál, amije volt. Abban a pillanatban, ha valami mást is beenged az életébe, nyomban megsérül. Ez olyan biztos, mint a halál. Neki ott volt Evanelle, a ház és az üzlet. Ennél többre nem is volt szüksége. – Tartsa meg az öngyújtót! – mondta Claire, azzal a férfi kezébe nyomta az apró tárgyat, és elment.

Amikor Claire befordult a saját kocsifelhajtójára, már a ház előtti szakaszon leállította a motort, ahelyett, hogy beállt volna a ház mögé. Valaki ült a veranda legfelső lépcsőfokán.

Claire nem kapcsolta le a reflektort, csak kiszállt, nyitva hagyva maga mögött a kocsiajtót. Miközben átszelte a kertet, korábbi kimerültsége pánikba csapott át. – Evanelle, mi a baj?

Evanelle mereven ült, az utcai lámpák fényében törékenynek és kísértetiesnek tűnt. Két csomag vadonatúj ágyneműhuzatot és egy doboz epres pop-tartsot⁴ szorongatott a kezében. – Nem tudtam elaludni, amíg el nem hoztam neked ezeket. Tessék, vedd el, és hagyd aludni!

Claire felsietett a lépcsőn, átvette az ajándékokat, és egyik karjával átölelte Evanelle-t. – Mióta vársz itt?

⁴ Pop-tarts: lapos, négyszögletes, elősütött tésztaféleség különféle töltelékkel, melyet fogyasztás előtt kenyérpírtóban szoktak átsütni. [*a ford.*]

– Körülbelül egy órája. Már az ágyban voltam, amikor rám-
jött. Szükséged van friss ágyneműhuzatra és pop-tartsra.

– Miért nem hívtál fel a mobilomon? Beugrottam volna hoz-
zád értük.

– Úgy nem működik. Nem tudom, miért.

– Maradj itt éjszakára! Készíték neked egy kis meleg, cukros
tejet.

– Nem – jelentette ki Evanelle kategorikusan. – Haza szeret-
nék menni.

Miután Tyler felkavarta az érzéseit, Claire még kitartóbban
küzdött minden dologért, amely már az övé volt, amelyen kívül
másnak nem volt hely a szívében. – Ezek a lepedők talán azt je-
lentik, hogy meg kellene ágyaznom neked itt, nálam – mondta
reménykedve, és megpróbálta visszafordítani Evanelle-t az ajtó
felé. – Maradj velem, kérlek!

– Nem! Az ágyneműt nem magamnak hoztam! Fogalmam
sincs, miért van rá szükség! Soha nem tudom, miért adok va-
lamit! – mondta Evanelle felemelve a hangját. Mély lélegzetet
vett, majd suttogva hozzátette: – Szeretnék végre hazamenni.

Claire elszégyellte magát, amiért annyira erősködött, és fino-
man, megnyugtatóan megsimogatta Evanelle vállát. – Semmi
baj. Hazaviszlek. – Azzal a bejárati ajtó melletti fonott hinta-
székbe tette az ágyneműt és a pop-tartsot. – Gyere, drágám! –
mondta, és karonfogva levezette a lépcsőn az álmos, idős höl-
gyet az autóhoz.

Amikor Tyler Hughes hazaért, Claire házának ablakai sötétek
voltak. Leparkolta a dzsipjét az utcán és kiszállt, de a házához
vezető járdán megállt. Nem akart még bemenni.

Kis termetű kutya lábainak ütemes csattogását hallotta maga mögött. Hátrafordult. Kisvártatva egy apró, fekete terrier sietett el mellette egy molylepkére vadászva, mely egyik utcai lámpáról a másikra szállt.

Tyler már sejtette, mi következik.

Hát persze: megjelent Mrs. Kranowski, egy sovány öregasszony, akinek a frizurája leginkább a csavaros vaníliafagylaltra hasonlított. A kutyáját üldözte, miközben minduntalan szólongatta: – Edward! Edward! Gyere vissza a mamához! Edward! Gyere már ide!

– Segíthetek, Mrs. Kranowski? – kérdezte Tyler, amikor az asszony odaért hozzá.

– Nem, Tyler. Köszönöm – felelte Mrs. Kranowski, majd eltűnt a kutyája nyomában.

Ahogy Tyler viszonylag korán felismerte, ez a ceremónia napjában legalább négyszer lezajlott.

Hozzá tartozott a napi rutinhoz.

És Tyler ezt most többre értékelte, mint valaha. Ezen a nyáron tanítani fog, de lesz néhány hét a tavaszi és a nyári szemeszter között, és Tylert mindig nyugtalanította, ha nem volt meg a napi rutinja. A szervezettség soha nem tartozott az erősségei közé, de mégis nyugalmat lelt benne. Néha azon töprengett, vajon ilyen a természete, vagy ez csak tanult tulajdonság. A szülei fazekasok voltak, marihuánát szívtak, és elsősorban a művészi érdeklődését támogatták. Csak első osztályos korában döbbsen rá, hogy nem helyes dolog a falra rajzolni. Micsoda *megkönnyebülés* volt! Az iskola megismertette vele a szervezett, szabályok szerinti életet, irányt mutatott neki. A nyári szünetben gyakran enni is elfelejtett, mert órákat töltött rajzolással és álmodozással,

és a szülei soha nem szóltak rá. Imádták, hogy ilyen tehetséges. Jó gyermekkorra volt, bár családjában a becsvágy ugyanúgy tabu téma volt, mint Ronald Reagan. Tyler mindig elfogadta, hogy a szüleihez hasonlóan szűkösen megél majd abból, amit rajzol, és elégedett is lesz ezzel az élettel. De az iskola tetszett neki, a főiskola még inkább, és nem szeretett arra gondolni, hogy valaha megváljon tőle.

Tehát úgy döntött, tanítani fog.

A szülei ezt soha nem tudták megérteni. A jó kereset náluk majdnem ugyanolyan rossz pontnak számított, mint az, ha valaki republikánus.

Tyler még mindig ott álldogált a bejárón, amikor Mrs. Kranowski már visszafelé jött a járdán, karjában az ide-oda tekergőző Edwarddal. – Jó kutya vagy, Edward – mondogatta Mrs. Kranowski. – Mama jó fiacskája.

– Jó éjt, Mrs. Kranowski – mondta Tyler, amikor az asszony ismét elment mellette.

– Jó éjt, Tyler.

Tetszett neki ez a bolondos környék.

Az első munkahelye egy floridai középiskola volt, ahol olyan kétségbeesetten próbálták marasztalni a tanárokat, hogy még prémiumot is fizettek, plusz rezsiköltség-támogatást, és még azért is külön támogatást kapott, hogy Connecticutból oda költözzön. Körülbelül egy év elteltével a helyi egyetem esti tagozatán is tanítani kezdett.

Különös megérzés vezette Bascomba. Egy orlandói konferencián találkozott az Orion Főiskola egyik tanárnőjével. Borozgattak, flörtölgettek, és végül a nő hotelszobájában vad orgiával tetézték az estét. Néhány évvel később, a nyugtalan nyári

vakáció alatt rábukkant egy megüresedett állásra, melyet az Orion Főiskola hirdetett meg, és lelki szemei előtt élénken megjelentek annak a csodálatos estének a képei. Jelentkezett tehát az állásra, és meg is kapta. Már nem is emlékezett a nő nevére, csak romantikus álmai vezérelték. Amikor azonban Tyler megérkezett Bascomba, a nő már nem lakott ott, és Tyler soha nem akadt a nyomára.

Ahogy teltek az évek, Tyler egyre gyakrabban gondolt arra, vajon miért nem házasodott meg, és arra, hogy ami ide vonzotta őt ebbe a kisvárosba, az elsősorban egy másik nyugtalan nyári szünidő volt. Egy álom arról, hogy együtt él majd egy nővel, akivel valamikor együtt töltött egyetlen éjszakát.

Lássuk csak! Ez vajon tényleg romantikus, vagy inkább csak szálnalmas?

Ekkor tompa puffanást hallott a ház oldala felől, kihúzta hát kezeit a zsebéből, és elindult a hátsó udvar felé. Néhány napja nyírta le a magas fűvet, így most nedves fűcsomók hevertek szerkesztét az udvaron.

Talán fel kellene őket gereblyézni. De aztán mit csinál majd azzal a rengeteg fűvel? Nem hagyhatja ott egy nagy kupacban az udvar közepén. Mi lesz, ha a levágott fű kiszárad, és kipusztítja az alatta lévő pázsitot?

Még csak egy napja volt otthon, de máris rögeszmésen belefeledkezett a pázsitgondozás problémakörébe. És ez valószínűleg még csak a kezdet.

Mit kezd magával addig, amíg el nem kezdődik a nyári szemeszter?

Emlékeztette magát, hogy emlékeztető cédulákat kell készítenie, nehogy elfelejtsen enni. Még ma este megcsinálja, nehogy

elfelejtse. A hűtőszekrényre fogja ragasztani, meg a kanapéra, az ágyra és a komódra.

A hátsó verandáról fény világította be az udvart – kis terület volt, meg sem közelítette a szomszéd udvar méretét. A két telket a Waverley-család lonccal befuttatott vaskerítése választotta el egymástól. Mióta beköltözött, Tyler már két alkalommal is szedett le gyerekeket a kerítésről. Azt mondták, az almafához akartak bemászni. Tyler nagy butaságnak tartotta ezt az ötletet, mivel az Orion Főiskola parkjában legalább hat termő almafa állt szabadon. Miért próbálnak átmászni egy kilenc láb magas, hegyes végű kerítésen, amikor egyszerűen besétálhatnak az Orion területére? Ezt elmondta a gyerekeknek is, de azok úgy néztek rá, mintha nem tudná, mit beszél. Azt mondták, ez nem akármilyen almafa.

Végigsétált a kerítés mentén, és mélyen beszívta a lonc édes illatát. Menet közben megbotlott valamiben, és amikor lenézett, egy almát pillantott meg. Majd észrevette, hogy egy egész sor alma hever a földön, mint valami nyomvonal, mely egy kisebb kupac almához vezetett a kerítés tövében. Ekkor újabb alma puffant a földön. Ez volt az első alkalom, hogy az almák az ő telkére pottyantak. Hihetetlen! Hiszen az ő udvarából nem is látszott az almafa.

Felkapott egy kis rózsaszín almát, a pólójához dörzsölve kifényesítette, és beleharapott.

Azután lassan visszaballagott a házához, és közben elhatározta, hogy az almákat beleszedi egy dobozba, átviszi Claire-hez, és elmeséli neki, mi történt. Jó alkalom lesz rá, hogy viszontláthassa a nőt.

Bár valószínűleg ismét eredménytelenül koslat egy nő után.

De az ördögbe is!

Mindenki tegye azt, amihez ért!

Az utolsó dolog, amire emlékezett, hogy fellépett a hátsó veranda lépcsőjének első fokára.

Ezután hihetetlen álmot látott.

2. fejezet

*Tíz nappal korábban
Seattle, Washington*

Sydney odasétált kislánya ágyához. – Ébredj, szívem!

Amikor Bay kinyitotta a szemét, Sydney a kislány szájára tette az ujját.

– Elmegyünk, és nem akarjuk, hogy Susan meghallja. Ezért csendben kell lennünk. Emlékszel? Ahogy elterveztük.

Bay szó nélkül felkelt, és kiment a fürdőszobába. Emlékezett rá, hogy nem érhet hozzá a komódhoz, mert a két városi háznak volt egy közös fala, és Susan esetleg meghallhatná. Bay ezután felvette a puha, nesztelen talpú cipőjét, és felöltözött a több rétegnyi ruhába, melyeket Sydney készített ki neki, mert reggel

hűvösebb volt, mint később a nap folyamán. Viszont arra nem lesz idejük, hogy megálljanak átöltözni.

Sydney fel-le járkált, míg Bay öltözködött. David Los Angelesbe ment üzleti ügyben, és mindig megkérte a szomszédban lakó idős hölgyet, hogy tartsa szemmel Sydney-t és Bayt. Az elmúlt héten Sydney ruhákat, élelmiszert és más holmit hordott ki a házból a bevásárlótáskájában úgy, hogy közben nem tért el a David diktálta rutintól, és nem keltett gyanút Susanban sem. Hétfőn, kedden és csütörtökön elvihette Bayt a parkba, pénteken pedig bevásárolhatott. Két hónappal ezelőtt találkozott a parkban egy anyukával, akinek volt bátorsága megkérdezni azt, amit a többi anyuka nem mert. Hogy honnan az a sok sérülés, és hogy Sydney miért olyan ideges. Az asszony segített Sydney-nek vásárolni egy öreg Subarut háromszáz dollárért. A pénz nagy részét Sydney úgy gyűjtötte össze az elmúlt két évben, hogy időnként egydolláros bankjegyeket vett ki David pénztárcájából, a díszpárnák huzatába rejtette a visszajáró aprópénzt, és visszavitt készpénzért olyan árut, amit előzőleg csekkkel vásárolt. A számlákon David mindig rajta tartotta a szemét. Az élelmiszert és a ruhákat Sydney elvitte a parkban megismert nőnek, hogy tegye bele az autóba. Sydney őszintén remélte, hogy a hölgy, Greta, nem felejtette el leparkolni az autót oda, ahova megbeszélték. Utoljára csütörtökön beszélt vele, most pedig vasárnap volt. David még aznap este visszajön.

A férfi két-három havonta elrepült Los Angelesbe, hogy személyesen ellenőrizze, hogy megy az étterem, melynek rész tulajdonosa volt. Mindig ott maradt bulizni a partnereivel, akiket még az egyetemről ismert. Általában boldogan tért haza, kissé még becsípve, és ez egészen addig tartott, amíg le nem akart

feküdni Sydney-vel, és Sydney alul nem múlta azokat a lányokat, akikkel David Los Angelesben találkozott. Réges-régen Sydney is olyan volt, mint azok a lányok. És a veszélyes férfiakat kedvelte leginkább, akárcsak – ahogy képzelte – az édesanyja. Ez volt az egyik oka annak, hogy annak idején egyetlen hátizsákkal és néhány, az anyját ábrázoló fotóval elhagyta Bascomot.

– Kész vagyok – suttopta Bay, amikor kiért az előszobában fel-alá járkáló Sydney-hez.

Sydney letérdelt, és megölelte kislányát. Bay már ötéves volt, épp elég idős ahhoz, hogy felfogja, mi történik körülötte. Sydney megpróbálta megakadályozni, hogy David bármilyen módon befolyásolja Bayt, és hallgatólagos egyezséget kötöttek arról, hogy David nem bántja a kislányt, amíg Sydney engedelmeskedik neki. De Sydney szörnyen rossz példát mutatott. Bascom minden hibája ellenére biztonságos volt, és megérte visszatérni egy olyan helyre, amit ő megvetett, csak hogy Bay megtanulja, milyen érzés biztonságban érezni magát.

Sydney hátralepett, mielőtt még újra sírni kezdett volna. – Gyere, szívem!

Régebben nem esett nehezére lelépni. Folyton ezt csinálta, mielőtt találkozott volna Daviddal. Most azonban félelmében még a lélegzete is elakadt.

Amikor először elköltözött Észak-Karolinából, Sydney egyenesen New Yorkba ment, ahol elvegyülhetett a tömegben, ahol a Waverley név nem jelentett semmit, és senki nem tartotta őt különcknek. Néhány színésszel költözött egy albérletbe, akik arra használták, hogy tökéletesítsék déli akcentusukat, miközben ő azon volt, hogy megszabaduljon a magáétól. Egy év múlva Chicagóba költözött egy férfival, aki autólopásból élt.

Még hozzá igen jól. Amikor a férfit lecsukták, Sydney fogta a pénzt, lelépett San Franciscóba, és további egy évig élt belőle. Nevet változtatott, hogy a férfi ne találjon rá, és Cindy Watkins néven élt tovább – így hívták egyik régi New York-i barátnőjét. Amikor a pénz elfogyott, Vegasba ment felszolgálónak. A lánynak, akivel együtt utazott Vegasból Seattle-be, volt egy barátja, aki a *David's on the Bay* nevű étteremben dolgozott, és mindkettőjüknek szerzett munkát.

Sydney borzasztóan vonzónak találta Davidet, a tulajt. Nem volt jóképű, de erős volt, és Sydney az ilyen férfiakra bukott. Az erős férfiak izgalmasak voltak, egészen addig a pontig, amikor félelmetessé váltak, és Sydney mindig ilyenkor lépett le. Nagyon profi volt már abban, hogyan érintse meg a tüzet anélkül, hogy megégetné az ujját. Daviddal akkor kezdtek félelmetessé válni a dolgok, amikor hat hónapja ismerték egymást. Néha megverte őt, hozzákötözte az ágyhoz, és azt hajtogatta, mennyire szereti. Aztán követni kezdte Sydney-t, amikor az a boltba vagy a barátaihoz ment. Sydney azt tervezte, hogy elhagyja Davidet, hogy lop némi pénzt az étterméből, és Mexikóba megy azzal a lánnyal, akit a mosodában ismert meg, amikor kiderült, hogy terhes.

Bay hét hónapra rá érkezett meg, és David az étterméről nevezte el a kislányt. Bay életének első évében Sydney a csendes kisbabát hibáztatta mindenért, ami elromlott. David ettől kezdve undorodott Sydney-től, és állandó rettegésben tartotta. Sydney mindennél jobban félt tőle, és amikor David észrevette ezt, még gyakrabban megverte. Ez nem szerepelt Sydney tervei között. Nem akart családot. Soha nem számolt azzal, hogy együtt kell maradnia valamelyik férfival. Most pedig maradni kényszerült Bay miatt.

Egy napon azonban minden megváltozott. Még a Daviddal közös lakásukban laktak, mielőtt beköltöztek volna a városba. Bay alig volt egyéves, és csendben játszott a földön, a kosárban lévő tiszta ruhákkal, mosdókesztyűket húzott a fejére, és törülközőkkel takarta be lábcskáit. Sydney hirtelen meglátta önmagát, amint egyedül játszik, miközben az anyja a kezét tördelve járkál fel-alá a bascomi Waverley-házban, majd ismét egyetlen szó nélkül elmegy. Erőteljes érzés kerítette hatalmába – végigfuttott hátán a hideg. Mélyet sóhajtott. A kilélegzett levegő mintha megfagyott volna körülötte. Ez volt az a pillanat, amikor felhagyott a próbálkozással, hogy olyan legyen, mint az anyja. Az anyja megpróbált normális ember módjára viselkedni, de soha nem volt jó anya. Minden magyarázat nélkül otthagya a lányait, és soha nem tért vissza. Sydney jó anya akart lenni, és a jó anyák megvédik a gyermekeiket. Egy egész évébe telt, de végül rájött, hogy Bay miatt nem kell maradnia. *Bayt magával is viheti.*

A múltban olyan jól ment neki a menekülés, hogy szinte már elhitette magával, hogy biztonságban van, mivel soha senki nem jött utána. Amikor legutóbb olajra lépett, elvégezte a fodrásztanfolyamot. Amikor azonban egy napon kísétált a boise-i szalonból – az első munkahelyéről –, meglátta Davidet a parkolóban. Mielőtt észrevette volna az autója mellett álló férfit, Sydney a szél felé fordította az arcát, levendulaillatot érzett, és arra gondolt, Bascom óta nem érezte ezt az illatot. Mintha egyenesen a szalonból érkezett volna, mintha vissza akarta volna csalogatni őt oda.

De azután meglátta Davidet, aki az autójához vonszolta őt. Sydney meglepődött, de nem állt ellen, mert nem akarta, hogy a szalonban dolgozó új barátai előtt alázzák meg. David elhajtott,

és leparkolt egy gyorsétterem mögött. Ott addig ütötte Sydney-t az ökleivel, amíg az el nemájult. Arra eszmélt fel, hogy David a hátsó ülésen közösül vele. David ezt követően kibérelt egy motelszobát, és megengedte Sydney-nek, hogy rendbe hozza magát, miközben azt hajtogatta, hogy minden Sydney hibája volt. Sydney kiköpte egyik fogát a fürdőkádba. Később elmentek Bayért az óvodába. David rájött, hogy Sydney beíratta oda a kislányt, és így talált rájuk. Kedvesen beszélt az óvónőkkal, így azok elhitték neki, hogy Sydney egy autóbalesetben sérült meg.

Miután visszatértek Seattle-be, Davidre gyakran törtek rá dührohamok. Bay a szomszéd szobában volt, és Sydney mogoróvajás szendvicset készített neki, vagy éppen zuhanyozott, amikor David hirtelen felbukkant, és gyomorszájon ütötte, vagy a pulthoz szegezte, és letépte róla a rövidnadrágját, azután ütlegetni kezdte, és közben azt kiáltozta, hogy Sydney soha többé nem hagyhatja el őt.

Az elmúlt két év alatt, még azóta is, hogy David elrángatta Boise-ből, gyakran előfordult, hogy Sydney bement valami helyiségbe, és rózsasillatot érzett, vagy ébredéskor a lonc ízét érezte a szájában. Az illat mindig mintha egy ablak vagy egy ajtó felől érkezett volna, valahonnan a szabadból.

Egy éjjel, amikor alvó kislányát figyelte, és közben csendesen sírt, azt latolgatta, hogyan nyújtson biztonságot gyermekének, hisz akár mennek, akár maradnak, mindenképpen veszélyben vannak. Ekkor végre mindez értelmet nyert.

Az otthona illatát érezte.

Haza kell menniük.

Még pirkadat előtt, a sötétben, halkán leosontak a lépcsőn. A szomszédban lakó Susan rálátott a bejárati és a hátsó ajtóra is,

ezért Sydney és Bay a nappali ablakához ment, mely az oldalsó udvarnak arra a részére nézett, amit Susan nem láthatott. Sydney korábban már levette a védőrácsot, így most nem volt más dolga, mint csendben kinyitni az ablakot, és leereszteni Bayt az udvarra. Ezután ledobta a bevásárlótáskáját, majd egy bőrröndöt és Bay hátizsákját, amit a kislány maga pakolhatott tele – csupa titkos holmival, melyek társaságában jól érezte magát. Végül Sydney is kimászott, és a hortenziabokrok között átvezette Bayt a ház előtti parkolóhoz. Greta azt mondta, hogy a 100-as háztömb előtt fogja hagyni a Subarut, a szomszéd utcában. Abban maradtak, hogy a napellenző fölé rejtje el a slusszkulcsot. Az autónak nem volt biztosítása, sőt, még parkolási engedélye sem, de mindez nem számított. Csak az számított, hogy el lehessen vele menni innen.

Szemerkélő esőben siettek végig a járdán, elkerülve az utcai lámpák fénykörét.

Sydney hajáról a szemébe csepegett a víz, amikor végre odaértek a 100-as háztömbhöz. Szemeivel végigpásztázta a környéket. Hol lehet? Elengedte Bay kezét, és le-fel szaladgált a parkolóban. Csupán egyetlen Subaru állt ott, de túl jól nézett ki ahhoz, hogy csak háromszáz dollárt érjen. Ráadásul le is volt zárva, és papírok voltak benne, meg egy Eddie Bauer bögre. Ez valaki más autója volt.

Sydney újra körbejárta a parkolót. Egy utcával lejjebb is körülnézett a biztonság kedvéért.

Az autó nem volt ott.

Ekkor zihálva visszarohant Bayhez. Megdöbrent, hogy a pánik hatására akár csak egyetlen percre is képes volt magára hagyni a kislányát. Tudta, hogy most nem szabadna elveszíteni

a fejét. Leült a járdaszegélyre egy Honda és egy Ford teherautó közé, és a kezébe temette az arcát. Minden hiábavaló volt. Hogyan vihetné vissza Bayt, vissza oda, ahonnan jöttek? Sydney nem tudott, nem akart többé Cindy Watkins lenni.

Bay odabújt hozzá, és Sydney átölelte.

– Minden rendben lesz, mami.

– Tudom. Csak üldögéljünk itt még egy percre, jó? A mami megpróbálja kitalálni, hogy most mit csináljunk.

Hajnali négy órakor a parkoló kihalt volt, ezért Sydney nyomban felkapta a fejét, amint meghallott egy autót közeledni. A lehető legközelebb húzódott Bayjel a kisteherautóhoz, nehogy észrevegyék őket. Mi van, ha ez Susan? És ha már Davidet is értesítette?

Az autó lámpájának fénye lassan pásztázott végig a parkolón, mintha keresne valamit. Sydney a háta mögé rejtette Bayt, és behunyta a szemét, mintha az legalábbis segítene.

Az autó megállt.

Az ajtaja becsapódott.

– Cindy?

Sydney felnézett, és megpillantotta Gretát, az alacsony szőke nőt, aki mindig westerncsizmát hordott, a kezén pedig két hatalmas, türkiz gyűrűt viselt.

– Jaj, istenem! – suttogta Sydney.

– Sajnálom – mondta Greta a betonon térdelve. – Annyira sajnálom! Megpróbáltam leparkolni itt, de a fickó, aki odaát lakik, észrevett, és azt mondta, elviteti az autót, mert nincs parkolási engedélyem. Minden fél órában elhajtottam itt. Vártalak.

– Jaj, istenem!

– Semmi baj! – Greta segített Sydney-nek felállni, és odavezette őt és Bayt egy Subaru kombihoz, melynek egyik kitört

ablaka helyét műanyag fólia fedte, lökhárítóját pedig ellepte a rozsdá. – Vigyázz magatokra! Menj, amilyen messzire csak tudsz!

– Köszönöm.

Greta bólintott, és beült egy dzsipbe, amely követte őt a parkolóba.

– Látod, mami? – mondta Bay. – Tudtam, hogy sikerülni fog.

– Én is – hazudta Sydney.

d

Az Anna Chapel partiját követő reggelen Claire kiment a kertbe egy kosár mentáért. Úgy döntött, hozzákezd a főzéshez az Amatőr Botanikusok Szervezetének pénteki, Hickoryban tartandó villásreggelijére. A botanikusoknak tetszett az ehető virágok ötlete. Gazdag, különc, idős hölgyek társasága volt ez, akik jól fizettek, és hírért vitték Claire főztjének. Nem volt könnyű megszerezni ezt a munkát, és a feladat is nehéznek bizonyult, ezért Claire-nek össze kellett szednie magát, és felvenni valaki helybélit, aki segít majd neki felszolgálni.

A kertet vaskos fémkerítés vette körül, akár egy gótikus temetőt, és a rá felfutó lonc helyenként a két láb vastagságot is elérte, tökéletesen elzárva a területet a külvilágtól. Még a nagykaput is beborította a lonc, és a kulcslyukat, akár egy rejtett zsebet, csak kevesen tudták megtalálni rajta.

Amikor belépett, rögtön észrevette.

Ott, Anna királyné kerítés csipkéi között apró borostyánlevelek hajtottak ki.

Borostyán a kertben.

Éjszaka bújt elő.

A kert azt próbálta közölni, hogy valami megkísérelt behatolni, valami, ami szép és ártalmatlannak tűnik, de ami mindent elfoglal, ha esélyt kap rá.

Claire gyorsan kirántotta a borostyánt, és mélyre ásott, hogy a gyökereit is ki tudja húzni. De utána felfedezett egy másik bolyhos indát, mely már felfelé kúszott az orgonabokron. Nyomban el is indult, hogy azt is kigyomlálja.

A nagy sietségben elfelejtette becsukni maga mögött a kertkaput, és egy fél óra múlva meglepetten kapta fel a fejét, amikor lépteket hallott közeledni a virágok között kígyózó kavicsos ösvényen.

Tyler volt az, egy kartondobozt cipelt, és úgy nézett körül, mintha valami elvárásolt helyre vetődött volna. Itt minden egyszerre virágzott, még az évnek abban a szakaszában is, amikor az ember nem is számított rá. Tyler hirtelen megtorpant, amikor meglátta a földön térdelő Claire-t, aki épp a borostyán gyökereit ásta ki az orgonabokor alól. Tyler olyan arcot vágott, mintha a sötétben igyekezne felismerni a nőt.

– Én vagyok az, Tyler Hughes – mondta, mintha Claire nem ismerte volna fel egyébként is –, a szomszédból.

Claire bólintott. – Emlékszem magára.

A férfi közelebb lépett. – Almák – mondta, és leguggolt a nő mellé, a földre helyezve a dobozt. – Az én telkemre potyogtak. Legalább egytucatnyi van belőlük. Nem tudom, fel szokta-e használni a főzéshez, de úgy döntöttem, áthozom. Kopogtatam, de senki nem nyitott ajtót.

Claire gyorsan, finom mozdulattal kikapta a dobozt a férfi kezéből. – Nem szoktam felhasználni őket. De azért köszönöm. Maga nem szereti az almát?

Tyler a fejét rázta. – Csak hébe-hóba eszem meg egyet. De esküszöm az életemre, fogalmam sincs, hogy kerültek az én kertembe. A fa túl messze van a kerítésemről ahhoz, hogy egyszerűen átpotyogjanak.

Tyler nem említett semmiféle látomást, és ettől Claire könnyebbült. Biztosan nem evett belőle, gondolta. – Biztosan a szél fújta át őket – mondta végül.

– Tudja, a főiskola területén lévő almafák ilyenkor még nem teremnek.

– Ez a fa télen virágzik, és egész tavasszal és nyáron terem.

Tyler csak állt, és a fát bámulta. – Lenyűgöző!

A vállá fölött Claire is abba az irányba nézett. A fa a telek végében állt. Nem nőtt túl magasra, de széltében terebélyes volt. A fő ágai úgy nyúltak ki oldalra, akár egy táncos karjai, és az almák csak az ágak legvégén nőttek, mintha a fa a tenyerében tartotta volna őket. Gyönyörű, idős példány volt, törzsén a sűrű kéreg hol összeráncolódott, hol kisimult. Egyedül a fa körül volt pázsit a kertben, amely mintegy tízlábnyira nyúlt túl az ágakon, teret adva így a pompás növénynek.

Claire nem tudta, miért, de a fa időről időre dobálni kezdte az almákat, mintha unatkozna. Amikor kislány volt, a szobája ablaka a kertre nézett. Nyáron mindig nyitott ablaknál aludt, és néha arra ébredt reggelente, hogy egy-két alma hever a padlón.

Claire szigorú pillantást vetett a fára. Ez olykor hatott, és a fa jobb belátásra tért. – Ez csak egy fa – mondta Claire, és visszafordult az orgonabokor felé. Ismét rángatni kezdte a borostyán gyökerét.

Tyler zsebre dugta a kezét, és nézte, ahogy Claire dolgozik. Claire már annyi éve dolgozott egyedül a kertben, és most hirtelen

rádöbbsent, mennyire hiányzik neki a társaság. Tyler jelenléte azt juttatta eszébe, amikor a nagymamájával kertészkedett. Soha senki nem állította, hogy a kertészkedést magányosan kell végezni. – Szóval... régóta él Bascomban? – kérdezte végül Tyler.

– Szinte egész életemben itt éltem.

– Szinte?

– A családom innen származik. Az anyám itt született. Ő elköltözött innen, de visszajöttünk, amikor hatéves voltam. Azóta itt élek.

– Tehát helybéli.

Claire megborzongott. Ezt meg hogy csinálja? Hogy érhet el ilyen hatást mindössze két szóval? Egyszerűen csak kimondta azt, amit Claire mindig is hallani akart. Beférközött az életébe, anélkül, hogy tudta volna, hogyan. Ő a borostyán, nem igaz? Claire nagyon lassan elfordította a fejét, és felnézett a szikár férfira, szemügyre vette félszeg arcvonásait és szép barna szemét. – Igen – felelte végül lélegzetét visszafojtva.

– És kik a vendégei? – kérdezte Tyler.

Eltartott egy darabig, mire Claire felfogta a szavak jelentését. – Nincsenek vendégeim.

– Amikor eljöttem a ház előtt, valaki épp felhajtott a járda-szegélyre egy autóval, ami tele volt dobozokkal és táskákkal. Azt hittem, valaki ideköltözik.

– Ez különös. – Claire felállt, és lehúzta a kesztyűit. Azután megfordult, és elindult kifelé a kertből, de előbb megbizonyosodott róla, hogy Tyler követi. Nem merte egyedül hagyni a férfit az almafával, bármennyire is hangsúlyozta, hogy nem szereti az almát.

Végigment a ház oldalában kanyargó kocsibejárón, de aztán hirtelen megállt az előkertben álló tulipánfa mellett. Tyler

utolérte, szorosan mellé lépett, és kezével átfogta Claire karját, mintha megérezte volna, hogy a nő lábai meginognak.

Még több borostyán.

Egy ötéves forma kislány szaladgált az udvaron, karjait szélesre tárva, mintha repülőgépet utánozott volna. Egy nő az út szélén parkoló régi Subaru kombinak dőlve állt, karját szorosan összefonta a mellkasán, és a kislányt nézte. Alacsony volt és törékeny, világosbarna haja szemmel láthatólag rég nem volt megmosva, szeme alatt sötét karikák rajzolódtak ki.

Claire szórakozottan azon tűnődött, vajon a nagymamája is így érzett-e, amikor hosszú évek után hazatért a lánya, amikor a várandós Lorelei egyszer csak megjelent az ajtóban egy hatéves kislánnyal, aki a lábába csimpaszkodott. Ugyanezt a megkönnyebbülést, ugyanezt az indulatot, ezt a szomorúságot, ezt a pánikot érezte-e?

Végre erőt vett magán, és átment az udvaron, maga mögött hagyva Tylert.

– Sydney?

Sydney gyorsan, riadtan elugrott a kocsitól. Végigmérte Claire-t, és elmosolyodott. Ekkor eltűnt a bizonytalan nő, aki karját keresztbe fonta a testén, és megjelent a régi Sydney, aki mindig megvetette a családnevét, aki soha nem jött rá, mekkora adomány, hogy itt született. – Szia, Claire.

Claire megállt a járdán, néhány lábnyira tőle. Lehet, hogy ez csak egy szellem, vagy valaki, aki borzasztóan hasonlít Sydneyre. Az a Sydney, akit Claire ismert, soha nem hanyagolná el így a haját. Holtbiztos, hogy ő soha nem viselt volna foltos pólót. Mindig olyan pedáns volt, olyan összeszedett. Annyira igyekezett, hogy ne úgy nézzen ki, mint a többi Waverley. – Hol voltál?

– Mindenfelé – mondta Sydney, és elmosolyodott úgy, ahogy csak ő tudott, és egyszerre nem számított, milyen a haja, vagy milyenek a ruhái. Igen, ez ő volt – Sydney.

Az udvaron futkosó kislány most odaszaladt Sydney-hez, és szorosan odabújt hozzá. Sydney átölelte. – Ez a kislányom, Bay.

Claire a gyerekekre nézett, és sikerült kipréselnie magából egy halvány mosolyt. A kislánynak sötét haja volt, mint Claire-nek, de a szeme kék volt, mint Sydney-é. – Helló, Bay.

– És ő...? – kérdezte Sydney kíváncsian.

– Tyler Hughes – felelte a férfi, és kezét nyújtott. Claire nem vette észre, hogy Tyler ismét mögötte állt, és most megrezzent. – Odaát lakom, a szomszédban.

Sydney megrázta Tyler kezét, és bólintott. – A régi Sanderson-ház. Jól néz ki. Amikor legutóbb láttam, még nem volt kék. Ocsmány piszkosfehérre volt mázolva.

– Nem engem illet a dicséret. Én már így vettem.

– Sydney Waverley vagyok, Claire húga.

– Örvendek. Épp indulni készültem. Claire, ha bármire szüksége van... – Azzal megszorította Claire vállát, és elment. Claire összezavarodott. Nem akarta, hogy a férfi elmenjen. Persze nem is maradhatott ott. De így most Claire egyedül maradt Sydney-vel és az ő halk szavú kislányával, és fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen.

Sydney felhúzta a szemöldökét. – Jó pasi.

– Waverley – mondta Claire.

– Mi?

– Azt mondtad, a vezetéknéved Waverley.

– Amennyire tudom.

– Azt hittem, utálod ezt a nevet.

Sydney semmitmondóan vállat vont.

– És mi a helyzet Bayjel?

– Az ő neve is Waverley. Menj, játssz még egy kicsit, szívem! – mondta Sydney, és Bay visszaszaladt az udvarra. – Hihetetlenül jól néz ki a ház! Új festés, új ablakok, új tető. Soha nem tudtam elképzelni, hogy ilyen remekül rendbe lehet hozni.

– A Waverley nagymama életbiztosításáért kapott pénzt használtam fel a tatarozásra.

Sydney egy pillanatra elfordult, látszólag azért, hogy megnézzze, hogyan megy fel Tyler a veranda lépcsőin, és hogyan lép be a házába. Sydney arca elsötétült, és Claire-nek eszébe ötlött, hogy a húgát talán megrázta a nagymama halálhíre. Talán tényleg arra számított, hogy itt találja a nagymamáját ereje teljében? Egyáltalán mire *számított*? – Mikor? – kérdezte Sydney végül.

– Mi mikor?

– Mikor halt meg?

– Tíz évvel ezelőtt. Annak az évnek a karácsonyán, amikor elmentél. Nem tudtalak értesíteni. Nem tudtuk, hová mentél.

– Nagymama tudta. Megmondtam neki. Mondd csak, nem bánod, ha beállok ezzel a ronccsal a ház mögé? – kérdezte Sydney, miközben öklével megkopogtatta a motorháztetőt. – Kicsit kínos, ahogy kinéz.

– Mi történt nagymama régi kocsijával, amit neked ajándékozott?

– Eladtam New Yorkban. Nagymama azt mondta, eladhatom, ha akarom.

– Szóval ott voltál? New Yorkban?

– Nem. Csak egy évet töltöttem ott. Mindenfelé jártam. Mint anya annak idején.

Ekkor találkozott a tekintetük, és egy pillanatra mindketten elhallgattak.

– Miért jöttél ide, Sydney?

– Szükségem van egy helyre, ahol meghúzhatom magam.

– Mennyi időre?

Sydney mély levegőt vett. – Nem tudom.

– Nem hagyhatod itt Bayt.

– *Micsoda?*

– Ahogy anya itt hagyott bennünket. Nem hagyhatod itt őt.

– Soha nem hagynám el a lányom! – kiáltott fel Sydney, hangja kissé hisztérikusan csengett, és Claire hirtelen rádöbbsent, mennyi mindent eltitkol előle a húga. Valami nagyon súlyos dolognak kellett történnie ahhoz, hogy Sydney visszatérjen ide.

– Mit akarsz, mit csináljak, Claire? Könyörögjek?

– Nem. Nem akarom, hogy könyörögj.

– Máshová nem mehetek – mondta Sydney. A szavak úgy pattogtak elő a szájából, mint a kiköpködött napraforgóhéj, ami a járdára tapad, és a nap egyre keményebbre és keményebbre szárítja.

Mit tehetett Claire? Sydney családtag volt. Claire megtanulta, hogy a családtagokra sem számíthat mindig. Azt is megtanulta, hogy ők nagyobb fájdalmat okozhatnak neki, mint bárki más a világon.

– Reggeliztetek már?

– Nem.

– Akkor találkozunk a konyhában.

– Gyere, Bay! Beállok hátra a kocsival – kiáltott fel Sydney, és Bay odaszaladt az anyjához.

– Bay, szereted az epres pop-tartsot? – kérdezte Claire.

Bay elmosolyodott, szakasztott úgy, mint Sydney kiskorában. Claire-nek szinte fájt látni őt, mert vissza kellett emlékeznie mindarra, amit olyan szívesen kitörölt volna az emlékezetéből azokról az időkről, amikor Sydney még gyerek volt: hogy kiűldözte Sydney-t a kertből, amikor az csak látni szerette volna, mit csinál ott Claire a nagymamával, vagy amikor elrejtette a recepteket a legmagasabb polcokra, hogy Sydney soha ne tudja meg a bennük rejlő titkokat. Claire sokat töprengett azon, vajon ő okozta-e, hogy Sydney gyűlölt Waverley lenni. Vajon ez a gyerek is gyűlölni fog mindent, ami a Waverley névhez kötődik? Bay nem tudott arról, hogy különleges adottsága van. Claire talán megtaníthatná, hogyan fordíthatja azt a maga hasznára. Claire nem tudta, hogy ő és Sydney kibékülnek-e még valaha, és azt sem, meddig marad a húga, de talán megpróbálhatná bepótolni, amit eddig Bayjel elszalasztott.

Claire élete egyetlen perc alatt megváltozott. A nagymamája annak idején befogadta őt és Sydney-t. És Claire is megteszi ugyanezt Sydney-ért és Bayért. Anélkül, hogy további kérdéseket tenne fel. Ez az, amit egy igazi Waverley tesz.

– A pop-tarts a kedvencem! – mondta Bay.

Sydney döbbenten nézett nővérére. – Honnan tudad?

– Nem tudtam – felelte Claire, és elindult a ház felé. – Evanelle tudta.

Sydney egy fehér mikrobusz mellé állt be a Subaruval, a ház mögött álló garázs elé. Bay nyomban kiugrott, de Sydney csak kicsit később szállt ki. Ki kellett vennie a bevásárlótáskáját és Bay hátizsákját, aztán megkerülte az autót, és lecsavarozta

a Washington államot jelző rendszám táblát, majd belegyömöszölte a táskájába. Így ni. Most már senki nem akadhat a nyomukra.

Bay a házat a kertetől elválasztó kocsibehajtón állt. – Tényleg itt fogunk lakni? – kérdezte már vagy tizenhatodszor azóta, amióta megálltak a ház előtt aznap reggel.

Sydney mély levegőt vett. Ő maga is alig tudta elhinni. – Igen.

– A hercegnők is ilyen házakban laknak. – Bay megfordult, és a nyitott kerítésre mutatott. – Megnézhetem a virágokat?

– Nem. Azok Claire virágai. – Sydney tompa puffanást hallott, majd egy alma gurult ki a kertből, és megállt a lábánál. Sydney elgondolkodva nézte egy darabig. Soha senki a családban nem tartotta furcsának, hogy van egy olyan fájuk, amely megmondja a jövőt, és almákat dobál az emberek felé. Ez mindenesetre szívélyesebb fogadtatás volt, mint amit Claire-től kapott. Sydney viszarugdosta az almát a kertbe. – És ne menj az almafa közelébe!

– Nem is szeretem az almát.

Sydney letérdelt Bay előtt. Hátrafésülte a kislány haját, és megigazította a pólóját. – Rendben. Hogy hívnak?

– Bay Waverley.

– És hol születted?

– Egy távolsági buszon.

– Ki az apád?

– Nem tudom.

– Honnan jöttél?

– Mindenhol.

Sydney megfogta kislánya kezét. – Ugye tudod, miért kell így válaszolnod?

– Mert mi mások vagyunk itt. Nem azok vagyunk, akik voltunk.

– Elképesztő vagy!

– Köszönöm. Szerinted Claire kedvel majd engem?

Sydney csak állt ott egy darabig. Beletelt néhány percbe, míg összeszedte magát, miután fekete foltok jelentek meg a szeme előtt, és a világ egy pillanatra kibillent a tengelyéből. A bőre lúdbőrzött, és nem esett jól pislogni. Olyan fáradt volt, hogy alig állt a lábán, de nem engedhette, hogy Bay észrevegye ezt, és még kevésbé engedhette, hogy Claire ilyen állapotban lássa őt. Halványan elmosolyodott. – Majd bolond lesz nem kedvelni téged!

– Én kedvelem őt. Olyan, mint Hófehérke.

A télikerten keresztül bementek a konyhába, és Sydney megilletődve körülnézett. A konyhát átalakították, és most egy helyiséget alkotott az egykori étkezővel. Minden eszköz rozsdamentes acélból készült, és tökéletesen megfelelt a célnak. Az új berendezéshez tartozott még két nagyméretű hűtőszekrény és két sütő is.

Sydney és Bay némán leült a konyhaasztalhoz, és nézték, amint Claire felteszi a kávé, és belecsúsztat két pop-tartsot a kenyérpirítóba. Claire megváltozott – nem feltűnően, csak alig észrevehetően, ahogy a nap fénye változik pirkadattól alkonyatig. Egy kicsit más dőlésszög, egy kicsit más színárnyalat. Másképpen viselkedett; már nem volt olyan mohó és önző. Nyugodtnak tűnt, amilyen a nagymama is volt. Ez az a fajta „ha nem kell elmennem innen, akkor rendben leszek” nyugalom volt.

Ahogy a nővérét figyelte, Sydney-nek egyszerre feltűnt Claire szépsége. Korábban soha nem vette észre, milyen szép Claire. A férfi, aki korábban itt járt, a szomszéd, nyilván ugyanezt

gondolta. Egyértelműen vonzónak találta Claire-t. És Bayt is meghódította. A kislány le sem vette a szemét róla, még akkor sem, amikor Claire elé tette a meleg pop-tartsot és egy bögre tejet.

– Szóval partiszervizzel foglalkozol? – kérdezte végül Sydney, amikor Claire átnyújtott neki egy csésze kávé. – Láttam hátul a mikrobuzst.

– Igen – felelte Claire, majd elfordult, menta és orgona illatát hagyva maga mögött. A haja hosszabb volt, mint régen, és kendőként borította be a vállát. Ezzel védte magát a külvilágtól. Ha volt valami, amit Sydney jól ismert, az a haj volt. Imádta a fodrásziskolát, és szeretett a boise-i szalonban dolgozni. A haj többet mondott el az emberekről, mint azt sejtették volna, és Sydney-nek különleges tehetsége volt hozzá, hogy értsen a hajak nyelvén. Meglepte, hogy más lányok a fodrásziskolában nehéznek tartották ezt a szakmát. Sydney számára teljesen természetes volt. Mindig is.

Nem volt energiája folytatni a beszélgetést Claire-rel, így hogy nővére csak szűkszavú válaszokra méltatta, beleszürcsölt tehát a kávéba. Rögtön feltűnt neki, hogy fahéj van benne – Waverley nagymama is éppen így készítette. Újra bele akart kortyolni, de a keze reszketni kezdett, és le kellett tennie a csészét.

Mikor is aludt utoljára? Mindig gondja volt rá, hogy Bay ki-aludja magát, de túlzottan rettegett attól, hogy ő maga néhány percnél többet aludjon az út menti pihenőkben és Wal-Mart⁵ parkolóiban. A fejében még most is ott kanyarogtak a végtelen országutak, fülében még mindig ott morajlott az út zaja. Tíz napot kellett kibírniuk az élelemmel, amit Sydney indulás előtt elpakolt: fehér kenyéren éltek és gyömbéres süteményen, olcsó

⁵ Wal-Mart: áruházlánc az Amerikai Egyesült Államokban.

mogyoróvajon és sós kekszen. A mogyoróvaj olajízű volt, a keksz pedig szétmállott, amint hozzáérték. Sydney úgy érezte, nem sokáig bírja már sírás nélkül.

– Gyere, Bay! – mondta Sydney, amint Bay megreggelizett. – Menjünk fel az emeletre!

– Evanelle hozott friss ágyneműt. Ott van az ágyatokon – mondta Claire.

– Melyik szobában?

– A te szobád még mindig a te szobád. Bay alhat az én régi szobámban. Én most a nagymama szobájában alszom – felelte Claire, miközben háttal nekik hatalmas liszt- és cukortartó dobozokat pakolt le a konyhaszekrényből.

Sydney egyenesen a lépcsőhöz vezette Bayt. Nem is nézett körül, mert egyébként is zavarban volt, és nem volt kedve felfedezni, mi minden változott még a házban. Bay előreszaladt a lépcsőn, és odafent mosolyogva megállt.

Megérte. Minden megérte, csak hogy ilyen jókedvűnek lássa a gyermekét.

Sydney először Claire régi szobájába vezette Bayt. Máshogy volt berendezve, mint régen – a bútorok nem igazán illettek egymáshoz. A varróasztalka régen lent állt a nappaliban, és az ágy a nagymama szobájából került ide. Bay odaszaladt az ablakhoz. – Tetszik ez a szoba.

– Claire nénikéd annak idején képes volt órákat tölteni azzal, hogy az ablaknál álldogáljon, és a kertet bámulja. Alhatsz velem, ha akarsz. Az én ablakom a szomszédos kék házra néz.

– Lehet, hogy ott alszom.

– Behozom a cuccainkat. Gyere velem!

Bay reménykedve nézett rá. – Itt maradhatok addig?

Sydney túl fáradt volt ahhoz, hogy vitatkozzon. – Ne menj ki a szobából! Ha felfedezőútra akarsz indulni, csak velem együtt!

Sydney magára hagyta Bayt, de ahelyett, hogy lement volna a földszintre az autóban hagyott dobozokért és szatyrokért, belépett a régi szobájába. Gyerekkorában sok időt töltött itt egyedül. Néha elképzelte, hogy gonosz nővére zárta be oda, mint a tündérmesékben. Miután az anyjuk elhagyta őket, Sydney két évig lepedőkből összecsomózott kötélhágcsót tartott az ágya alatt, hogy amikor majd az anyukája eljön, hogy megmentse őt, kimáshasson az ablakon, és leereszkedhessen rajta. De ahogy telt-múlt az idő, ő is egyre bölcsebb lett, és rájött, hogy édesanyja soha nem tér vissza. Később igazat adott anyjának abban, hogy az első adandó alkalommal lelépett. Sydney is alig várta, hogy barátjával, Hunter John Mattesonnal együtt elköltözhessen, és főiskolára járhasson, mert örök szerelmet esküdtek egymásnak. Sydney azt sem bánta, ha később visszaköltöznek Bascomba, mert Hunter John soha nem Waverley-ként kezelte őt. Legalábbis egészen a szakításukig.

Mély lélegzetet vett, és szívében mély tisztelettel belépett a szobába – emlékei templomába. Az ágya és a fésülködőasztala még most is ott volt a régi helyén. Az életnagyságú tükör egy részét még mindig az ő matricái borították. Kinyitotta a gardrób, és egy rakás dobozt talált benne, tele ócska, egérrágta rongyokkal. De a szoba csöppet sem tűnt elhanyagoltnak. Seholy porszem, ismerős illat töltötte be a helyiséget – szegfűszeg és cédrus keveréke. Claire rendben tartotta ezt a szobát, nem rendezte át, és nem is pakolta tele mindenféle limlommal, amire már nem volt szüksége. Sydney bútorait is a helyükön hagyta.

Ez megtette a hatását.

Sydney leült az ágy szélére. A szájára tette a kezét, és úgy sírt – hang nélkül, nehogy Bay, aki halkán dudorászott a szomszéd szobában, meghallja.

Tíz napig voltak úton.

Arra gondolt, hogy meg kellene fürödni.

Claire csinosabb és tisztább volt, mint ő.

Waverley nagymama meghalt.

Baynek tetszett ez a hely, de még fogalma sem volt róla, mit jelent, ha valaki a Waverley-család tagja.

David vajon mit csinál éppen?

Vajon ő, Sydney nem hagyott hátra árulkodó nyomokat?

Annyi minden megváltozott, de a szobája pontosan úgy néz ki, ahogy itt hagyta.

Lefeküdt, fejét a párnára hajtotta, és összegömbölyödött. Néhány másodperc múlva mélyen aludt.

SARAH ADDISON ALLEN

A csodálatos Waverley-kert

A csodálatos Waverley-kert mélységesen bensőséges és szívhez szóló: magával ragadott már az első oldalon, és mindvégig fogva tartott – egyetlen pillanatra sem engedett el... Beleszerettem Sarah Addison Allen világába. – LUANNE RICE

Bájos és varázslatos, biztosan megbabonázza még a legkétkedőbbek szívét is.
– SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Sarah Addison Allen csodálatos története mindenkit elbűvöl, akinek lehetősége nyílik elolvasni azt. A csodálatos Waverley-kert gazdag karaktereket sorakoztat fel. A szerelem és az élet minden örömét és bánatát élénk tárja. – KRIS RADISH

A csodálatos Waverley-kert tényleg lenyűgöző... A legbűbásabb délvidéki történet...Egy ültő helyemben felfaltam, és most kíváncsian várom Sarah Addison Allen újabb regényét. – EILEEN GOUDGE

Ez a történet egyszerűen épp olyan ellenállhatatlan, mint amilyen feledhetetlen. Csak azt sajnálom, hogy A varázslatos Waverley-kertet nem olvashattam még vagy ezer oldalon keresztül! – DOROTHEA BENTON FRANK

Egy ritka és megigéző történet... Ez az egyik legelbűvölőbb regény, amit valaha olvastam! – BARBARA SAMUEL

Felnőtteknek ajánljuk!

2 999 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

megbabonáz